

Del pebrot

any I.—n.º IV. bimensual humorístic 17 de Setembre de 1930 preu: 15 cts.

tot un diumenge a la rambla

—les 8 del matí.

ni un municipal. mossos de cafè, escombres i espolsadors. gossos regant el jardí. minyones emmatzinades que van a comprar xerroles. una verdulera rerassegada que renega com un oriol. en s.r.s i en c.nc.st. llromiant la mostra. una manguera per mullar vianants. mantellines que venen de combregar i combregaires que agafen la mantellina.

—les 10 del matí.

les cames d'una llagosta que surten d'un cabasset. quinze minyones i mitja que solucionen la crisi matrimonial. estudiants que juguen a la ratlleta. en monturiol fent l'ullet a les dones que li han pujat al damunt. tres barretines de corista bocabadat. una majordona espavilada que vé de fer-se ondolar.

—de 12 a 1.

setanta set municipals vigilen el carretó dels gelats. setze gitanos guarden els municipals. el carretó dels gelats no perd de vista els municipals, ni els gitanos. un gos petener porta la mestressa a missa. passen tres capellans de la primera volada i una noia maniàtica fa un nus al mocador. la rambla no sab on ficar els clients. uns militars tranquils ens toquen una sardana. les damiselles estiren el coll i els joves fan l'orni per no passar l'aigua. tothom surt de missa d'estrenar el vestit. els homes encara porten la «pantorrilla» de la xicoteta del davant penjada al nas. la gent fa el vermouh per enganyar la gana.

—a les 4 de la tarda.

els cafés estan plens de gent que beu sense tenir sed. els pagesos es fan pas a cops de bicicleta. encara hi ha banyistes tocatardans que van a embrutir-se a l'aigua. passa un carro de futbolistes vestits de ninot que van a aprendre de trencar-se les costelles. un grup de noies vigila qui els pagarà el cine. els casats, del café estant no s'atreveixen. els solters, no hi volen saber pas res.

algú puja carrer de sant pere amunt. noies que cerquen xicot i van a la catequística. uns pobres vells van a veure el «rey que rabió»..... perquè el deixen sense dones. l'erato ha llençat el primer cop de cornetí i la rambla es desinfla com una consciència de beata que acaba de confessar.

—de les 8 per amunt.

hom surt del cine esquilat i content; les parelles, enfredorides i tristes. una taca de carmí es passeja pel bigoti de molts joves. les cadires s'han posat amb contacte amb el cap-d'avall de les espinades mandroses. la rambla ha esdevingut el mercat dels somriures i les contractes de casament a pla indefinit. uns vellets miren de cua d'ull el cap-d'amunt de les mitges d'unes veïnes..... i les veïnes es planyen de la poca llargada de les mitges. les mamàs vigilen que les nenes no fassin cap malfet, que no tornin a casa sense un jove.....

ara ve l'hora d'anar a sopar. tot son sospirs i derrereres mirades, la rambla es desinfla altre vegada.

la gent va al cine a dormir. de tant en tant travessa la rambla un senyor que te aires de no anar a dormir encara.....

r a v h i t v o l .

semblances

i

endevinalles

I.— ¿Sabeu quina es la nació menys devota d'Europa?

II.— Quines són les monges que fan més bé a l'humanitat?

III.— ¿Amb que s'assemblen les *paelles* valencianes amb un farmacèutic de la placeta baixa?

(Les solucions es poden veure a la plana 7.ª).

samfaina

Guardeu-vos dels sus'os

Conec una noia molt trenca-ametlles que segons diu, la alegria li entra quan encenen els llums. Això vol dir que més que la llum li agrada la foscor.

Un dia comentant això amb uns amics, aquests em digueren: «Es veu que d'aquestes n'hi ha moltes. Ja veuràs passeja't a les 9 del vespre de les «Franceses» als «Fossos». I, efectivament, els «tortolitos» abunden. Abunden tant que fins em penso que s'hi fan nosa.

Si no que no ens agraden els «lios» demanariem que donessin «turnos»..... i evitariem molts sustos.

Sorpresa.....

.....es la que va tenir la bonica M.rg.r.t. C.st., fa uns diumenges, anant a pendre banys a Grifeu. Sabeu qui hi va trovar-hi..... doncs *el argentinito*. Si aquell minyó que castigava l'any passat. A veure si hi haurà repetició.

A Figueres també en passen

Ens han dit, confidencialment, es clar, que al carrer de La Junquera entre un pare i filla hi ha hagut un trasbals.

El pare demanava a la nena que trenqués amb aquell jove ros i gat vell que només especulava amb ella.

—Però, papà—digué la nena—que tens que dir-ne d'en Quimet?

—Que és un ase i només et vol a tu pel dot que tens.

—No ho creguis pas papà. Ell diu que està disposat a casar-se amb mi sense que em donguis un quarto.

—Doncs, mira, filla; saps això que em prova? Que és encara molt més ase del que pensava.

Aclaració

En P., el jovenivol i abacallanat P., s'ha agraviat perquè l'honorarem fent-lo sortir en el nostre bimensual.

—Son quatre ximples—digué—els que fan «el pebrot».

—Això cal aclarir-ho, company, puix no és veritat, no som 4 ximples..... som 10.

A més P., si ens assabentem que continues fent campanya contra nostre, xarrarem alló de Cadaqués. Mira que tenir d'esperar fins l'últim ball de la 2.ª part, per pòguer ballar amb la.....

Ja veus que som prudents i ens callem el nom..... per are.

Ja hi han vist la punta

A la societat més pairalista i repuntajedora hi ha hagut canvis radicals. Mitja junta ha dimitit el càrrec i ha contret *matrimonial enlace*. Per a reemplaçar-la, hi han posat una sèrie de cèlibes per a veure si dón resultat i els eviten de pagar la contribució de solteria.

Ja era hora

Torna a trepitjar les llosetes de la nostra Rambla la bufona M.rc. G.r.n.ll.

Ja feia dies que li trobavem a faltar ens teniem de contentar veient-la a la llinda de la porta de casa seva.

Ara podrem disfrutar més la seva ingenuïtat.

Encaramelament

No els heu vist mai assentats a la Rambla? Acostumen fer-ho de 8 a 9 del vespre.

S'estàn a voltes mitja hora mirant-se els ulls.

Ell porta bigotet a lo Colmand i ella té els ulls blaus.

Creieu-me, si us hi fic-seu us agradarà, son molt monos.

Dos camp'ons.....

.....de la velocitat pura. L'.lf.ns.t S.nch.z, el celebrat «tailleur» i en J.n.t S.t., l'acreditat artista del pincell i la paleta.

A l'afortunat mortal que els vegi anar tot «xanu xanu» pel carrer, li regalarem un retrat de tots nosaltres, amb dedicatòria.

Una artista autodidacte

D'això ja fa temps. Era al principi que les noies portaven el tub de carmí i tres unces de fum d'estampa al moneder, quan un amic d'una escarribatllada noia figuerenca, terror dels viatjants, que ara se les ha agafades per trucar-se el pit li digué, per fer-li ressaltar encara més les gràcies:

—Si ara et veiés unpintor, com et pintaria Lolal...

—Ja saps que no el necessito.

—Perquè?

Perquè em pinto sola.

Dàtils

La mano de D.ª Leonor

Sabem que un entranyable amic del gran rotatiu dels federals socialistes de l'Empordà, ha renunciat al càrrec d'alcalde de barri que vertaderament havia demanat car se li exigia *nada menos* que canviés de casa per estar poc centric o si hi estés més a casa a fi de què quan l'haguessin de menester sapiguessin on trobar-lo.

Però davant la impossibilitat de canviar la casa de lloc o de fer-lo quedar a casa, l'amic del gran rotatiu ha renunciat a la ma de Donya Elinor, com diuen els purs de les normes.

I visca la Concòrdia.

Surrealisme pur

Tres visions a distància d'un picapedrer que esguerra els cops.

I

Cent metres: un galapag.

Els dimoniets del pensament, tracten de treure gràcia del bellugueig d'un rentell que molesta les oïdes dels historiadors pur-sang de la nostra terra. Una arruxada de Flytox i als llims però és d'una atenció insignificant.

II

Cinquante metres: un bon feixenc.

Unes banyes que esperen sortir el dia que el seu poseïdor trobi la famella que ha de fer-li la guitza tota la vida.

III

Cinc metres: un arxiver desenquadrnat, un observador a distància a través d'una llibreria—a disposició dels pagaders de la província—comodament ajegut a un silló hom veu, malgrat ésser al costat oposat de la muntanya el monestir de Sant Pere de Roda.

* * *

Unes fulles seques relligades, que de no ésser juntes haurien anat a raurer al W. C., per la seva procedència infecta de la casa de l'Ideal ruïnosa i sense estadants als pisos.

Bugada

Hi ha coses que a dir veritat no s'entenen per més que es regirin, em refereixo a un músic flauta que té el cap molt semblant a una bufa de greix.

No crec que els cabells li hagin caigut de tant estudiar, ¡estudiar música s'entén! ço que estudia molt i malament, es la vida privada de persones que almenys tenen l'aventatge de que no han comés mai cap acte de baixesa, molt al contrari d'aquest senyor que amb tota seguretat trobariem qui ens en facilitaria dades que més que gràcia ens farien pena.

Dispensi el senyor, encara que d'això no en tingui res, si troba alguna cosa que no li agradi, (confesso que no sé escriurel).

Ahl i d'allò de que sigui valent, encara que criticar quan l'interessat no li pot contestar, demostra esser-ho molt poc, així i tot que se ho guardi, que jo solament al pensar amb certa mena de gentussa, ja tremolo.

estornuls

Enredo

Al costat del cadàver d'un suïcida s'hi va trobar la següent nota:

«Vaig casar-me amb una vídua que tenia una filla, amb la qual s'hi va casar el meu pare, passant, naturalment a ésser aquest, fill meu. En el matrimoni va tenir un fill i en conseqüència em fou net i germà a la vegada. Jo per la meua part, vaig tenir també un fill que fou germà del meu pare i oncle meu.

«El meu pare és fill meu i jo soc pare del germà del meu pare, i com que el pare del pare d'un és avi d'un i jo soc el pare del meu pare, resulta que jo soc avi de mi mateix. Situació més horrible no pot donar-se i per aquest motiu he pres la determinació de clavar-me un tiro.»

Un color nou

Corria un gos desafortadament, fugint del llaç, escorredor del gran Pal-loni i un senyor pregunta a aquest:

—Mira tu quin color més estrany que té aquell gos.

—Si home es de color de gos quan fugi.

La nostra caricatura

La cara es la meitat d'un quart de lluna
per nas un virolet de forma estranya;
la boca, de calaix, color de pruna,
i el coll de la gruixaria d'una canya.

Els diuen: espasí, pollastre, espina,
fil-ferro, bacallà, mànec d'escombria,
secall, bastó, fideu, fil, serpentina
flaviol, camell, anguila i «poca sombra».

Aixís van venir al món aquests subjectes,
i aixís estan, i amb ells tothom fa broma,
i és que, pobrets fan el mateix respecte
que fa un espanta-ocells en forma d'home.

* * *

I aquí teniu, senyors, viu i «barato»
dels autors de «el pebrot» el seu «retrato».

P. P. MARQUÉS.

Un tranquil

Un tranquil va anar a la festa major de Vila-
bertràn i en veure l'envelat al costat de l'església,
digué a un veí de la vila, amb molta naturalitat:

—Home, homel... No se perquè han tingut l'hu-
morada de fer l'església al costat de l'envelat!...

Hi haurà trencadissa?

Hem vist a l'aparador de la farmàcia «La Cruz
Roja» un nano amb camisa, anunciant uns produc-
tes curatius.

El nano en qüestió, com que porta la camisa
molt curta, ensenya quelcom que no diu gaire en
pro de la moralitat (?) figuerenca.

Nosaltres hem de dir a n'el senyor farmacèutic,
que assegurí el cristall de l'aparador, puix podria
molt ben ésser que es repetís el cas del «Nano
del oca».

Xuts, patacades, corredisses.....

Comedies

A Figueres tenim de tot. Tenim de tot i encara
més. I si no voleu creure-ho examineu amb tota
escrupulositat qualsevol detall.

Per exemple: El passat Carnaval es va cele-
brar al Casino un concurs de bellesa femenina la
guanyadora del qual, si no recordem malament,
fou Miss Tapiss. La mateixa comissió encarregada i
el mateix jurat del concurs vist l'èxit assolit amb
la seva genial pensada, va animar-se de debó a
l'objecte de proporcionar un altre inesperat plat
fort a la nostra ciutat. En J.n.t R.r.ch que es l'ho-
me dels grans acudits digué «Ja el tincl» I en efec-
te, es tractava de fer una comedia l'argument de
la qual seria poc més o menys la vida de la nostra
estimada Unió Sportiva però, al revés. Tothom
estava disposat a representar el seu paper, però
els mancava el comediògraf.

Qui ho ferà, qui no ho ferà..... Uns deien que
el poeta B.s reunia bones condicions. Altres pre-
ferien tant a tant la inspiració poètica del gran B.II.
Al final decidint fer-la amb prosa, esculliren el co-
mediògraf figuerenc, actor d'anomenada i entés en
materia futbolística, P.r. T.x.d.r.

En pocs dies la producció literaria del nostre
autor s'anà enriquint i els papers es reservaren
pel dia de l'assaig definitiu. La cosa faria molt bon
efecte. L'entrada seria formidable. Guanyarien els
duros a cabassats.

L'.r.z., tant tant podria deixar en tranquil·litat
les maletes i passaria a president. El president,
per fi, alleugerit del pes feixuc de la Directiva,
agafaria les maletes. En B.r.d.s, el pes ploma de
l'entitat i amo dels calés del club, marcaria el camp,
cobraria les cadires, foradaria entrades..... i el que
ara desempenya aquest treball s'encarregaria de
la bossa del club. En C.m.s, el comptador, de pa-
rella amb el seu amic C.m.t cantarien els duos. Els

Arreu del món són coneguts com a companys inseparables
de tota dona elegant la Crema, els Pòlvors i el Sabó

MALACEÏNE

per ésser la última paraula en productes de tocador: si vo-
leu tenir un segell inconfusible de distinció, no deixeu de
usar-los. ::::: De venda en totes les bones Perfumeries

jugadors formarien la Directiva de la societat i en P.r. destinaria la seva eloquència a la presentació i explicació detallada de Tës escenes. Com que la claue no hi mancaria perquè quedaria encara tot el sèquit distingit C.m. G.r.lt. R..n.l. P.rt.ll R.r.ch V.d.l D.lm.. etc., etc., l'èxit seria segur. D'actors no en manarien. En D.nj. seria l'entrenador, en R.v.r. el xicot del quiosc, i si tant calgués es podria demanar ajuda a la «Penya Lytws» que no el negarien pas. Tot plegat un espectacle que ens plauria presenciar, però que probablement haurem de quedar-nos amb les ganes perquè hi ha qui temp que ningú no voldrà encarregar-se de representar el paper de passar per la «taquilla».

La millor publicitat consisteix en oferir bones qualitats a bons preus.

Casa Comas

Bon gust

Un *enragé* futbolero pregunta a un altre que no ho és tant:

—Què t'agrada més del futbol?

—Home! la filla del president.

Anyorament

A propòsit de la venta del jove mig-centre B.sch, es rumoregen unes notícies que fan enternir.

Pocs dies de l'arribada d'en Jep a Saragossa va rebre's una carta plena de melangia i d'ensopiment. El mig-centre s'anyorava i no volia pas continuar al país de les jotes. Quan les penyes futbolístiques s'en varen assabentar, ja podeu pensar, tot eren rialletes. Uns deien que si el partit de prova havia resultat funest, altres que si el xicot no es trobava bé, d'altres que la xicota el reclamava. Tothom hi posava el seu granet de sal. Fins el tresorer exclamava: «Adiós les dues mil de l'ala».

Negocis

La venta del mig-centre de la U. S. al Patria de Saragossa ha estat per l'entitat figuerenca un gran negoci. Ens informen els nostres detectius, que han cobrat dues mil pàfies i uns partits del Patria a Figueres que ara ja pot assegurar-se un èxit de taquilla. Millor pel club. Però no tothom ho veu així, puix l'altre dia un embejosot exdirectiu de la U. S. declarava tot mal intencionat. «Nois la cria de jugadors, a fe de Déu, aviat donarà més que la cria del canari».

modes

Les ungles

Lila Lee, una de les estrelles cinematogràfiques més ben maquillada, ha dit que la gràcia de la dona es concentrava en les ungles. I ho creiem perfectament, encara que a nosaltres les dones ens facin més gràcia sense.....

Ara, diu Lila Lee, la moda de les ungles vermelles s'ha generalitzat, però les elegants novoyorkines ja comencem a usar els esmalts representant les flors més modestes o les verdures més complicades. Això però,— diu —costa molt car perquè perdem molt temps. Per pintar-me un pebrot al dit petit el manicur va esmerçar-hi sis hores. A una amiga meva que treballa a la U. F. A. va passar-s'hi dos dies per reproduir-li una escena d'amor a l'unghla del dit gros. Naturalment l'aplicació d'aquests decorats necessita molt de temps i es de poca durada perquè el més mínim contacte us esborra el barnís. Això us ocasiona una serie de compromisos com és per exemple, el no poguer donar la mà a ningú. Aquest inconvenient, però ha estat salvat donant la cara. El que no poden evitar tant fàcilment és el contacte del guant.

Ara sembla que tot això s'arreglarà. Us aplicaran un esmalt permanent a les ungles pel mateix sistema que s'aplica el vidre i als metalls i tot quedarà solucionat.

Sols mancarà però, trobar el procediment d'evitar que les ungles creixin.

Les pestanyes

Avui ja totes les noies que s'estimen o desitgen que les estimin els altres, tenen més cura de les pestanyes, per exemple, que de la consciència. I com que nosaltres trobem això molt natural les ajudarem amb tot el que puguem per a avivar encara més la gracia extrema dels detalls més nímics.

Així avui us donarem la recepta d'un preparat que us deixa unes pestanyes perfectes encara que pestanyes us manquin.

Haureu de passar-hi només tres horetetes i esdevindran el miracle de cada una de vosaltres.

Agafareu una ampolleta de suc de toria ben filtrat, tireu dintre quatre gotes d'aiguardent i un brotet de romaguera tendra; el remaneu tot seguit tot el temps de resar una avemaria i el deixareu a sol i serena nou dies seguits. Després de nou dies ja veureu que el líquid meravellós haurà prés un color de gos quan fuig i agafareu un raspallet de pell de mico vidu. Aplicant el prepara

amb el raspallet damunt les celles ja veureu que van prenent una vigorositat no acostumada. Després de l'aplicació ve encara el treball més delicat. Aquest consisteix en agafar un bon grapatet d'ortigues tendres i envirar pel per pel, les pestanyes.

Fet això porten les pestanyes a l'ombra per que s'assequin i esdevindreu la més encisadora de les dones.

Proveu-ho i us convencereu, puix heu de tenir en compte que portar les pestanyes embullades son el senyal evident d'un mal geni inaguantable.

Lo que pot la moda

Hem vist brincar en una sardana a una simpàtica nena que viu al carrer de Alta Sant Pere.

Hom endevina en aquesta nena, una perfecta i acurada *línea*, però ens hem enterat que els seus sacrificis li costa.

Això d'embrutir a la nit els plats perquè el pare es cregui que s'ha sopat, no es gaire recomanable, però la qüestió és conservar la *línea*.

No s'ho prengui tant seriosament T.r.s.t., puix en una *línea* sempre hi està bé una curva, encara que sigui un xic pronunciada.

Diàleg al vol

—Hola, noi, com te va?

—Sí, mira, ja ho pots veure, anar tirant. He vingut a passar una temporada entre vosaltres. Ja us enyorava. I tú, què?

—Jo, com sempre. Treballar pels de casa i..... per la causal Hem patit molt durant aquests 7 anys. Era una vergonya.

—Ho crec, noi, ho crec. I a propòsit. He vist que teniu un nou periòdic. *El Terrat*, o *L'Eixida*.

—Aol sí, *La Galeria*, vols dir.

—I què tal, *La Galeria*. Fa bondat? Quines tècles toca?

—Home, ja ho veuràs. Et donaré un detall. Des de que surt, no ha blasmet ni un assumpte del règim dictatorial. Tot el que s'ha fet sota la lluminosa advocació dels Alcaldes Puig E., Palmer Bernat, (eh, quin un!) Bassols, Vives i Jou, ho troba bé. Al menys, no ha dit aquesta boca és meva. Això sí, troba molts defectes als federals republicans anteriors al Directori i encara més defectes als regidors accidentals d'ara.

—Aleshores, no cal que t'escarrassis. Ja sé de quin peu es dól. Es de la U. de la M. i de la N.

—Justa la fusta. De la «Unica Pesta Nacional».

contes breus

Els perills que amenacen a Empordà Federal

«Empordà Federal» el portant-veu de la Federació federal dels federalistes de la federal Figueres ve de llargues setmanes ensopint als seus llegidors amb una de comptes i bescomptes, que *bueno*.

Els admiradors d'aquell rotatiu que aviat semblarà *la vanguardia* de Figueres pels anuncis, no els hi toca la camisa al cos en pensar com s'ho farien per a omplenar el periòdic si la gent de la Dictadura ho haguessin fet tot be.

I sobretot com s'ho faran, quan hagin finit les llaunes-devantals que fa una temporada serveixen als seus soferts llegidors. Que pot ser els sometran al tractament crisantemístic sistema Tr.m.ls? o be els passaran per la pedra, sistema X.fr, R.r.? o els sometran a la prova divagadora ensopida de l'ex-colaborador de totes *Les Veus* clericals de Barcelona i Figueres, el re-lllorejat floralesc senyor P..g P.j.d.s? o be els hi serviràn les amanides de cullita Publicitaria del percutent i nerviós Alb.rt G.lt.r? o els espurnejaran pel procediment de l'hereu G.l.? o els sometran al lexic meticulós i càustic del nou agrícola senyor P.rt.ll, glòria i esperança de la joventut de les ejes innombrables?

Davant del perill d'un aital farrigo-farrago, demanem al Déu de les altures *por donde los astros van* que descobreixin algún altre excés de la gent de la Dictadura. Així, els d'*Empordà Federal* s'esbravarien, ens deixarien viure tranquils..... ¡no lleigint les llaunes-devantals, tots tant contents! com deia no se qui.

V. L. R.

Passejada original

S'atura un auto a la Placeta. En Pierre (el vell), diligent com sempre, s'hi atança.

—Una fonda?

—Sí, senyor.

—Doncs, mirin. Aquí mateix n'hi ha una d'excel·lent. Quedaran molt contents. Vinguin, vinguin. Aquí mateix, veuen. Hôtel Llombart. Confort modern. Vistes a la Rambla.....

—Molt bé. Molt bé; però, abans, voldriem que algú ens fes passejar una míqueta aquesta guineu. La pobra ve tulida del llarg viatge.

—Oh! això rai—diu en Pierre—jo mateix me'n cuidaré. No en passin ànsia.

Arreu del món són coneguts com a companys inseparables de tota dona elegant: la Crema, els Pòlvors i el Sabó

MALACEÏNE

per ésser la última paraula en productes de tocador: si voleu tenir un segell inconfusible de distinció, no deixeu de usar-los. :::: De venda en totes les bones Perfumeries

I, tal dit, tal fet. Agafa la guineu per la corda i se l'emporta a passeig.

Els propietaris de l'animaló—es veu que l'estimen com un fill—es queden uns moments mirant com el renard s'allunya i cabrioleja al costat del bon Pierre, i, tot fent-li adéu i tirant-li petons—a la guineu, no a En Pierre—entren, distretament, o tot badant, que és igual, a l'establiment del costat, ço és, a l'antiga posada Teixidor.

S'entaulen, hom els serveix i, com és de creure i suposar, paguen bonament l'import del menú.

Entretant, el pare Pierre, satisfet del bon servei que presta als clients ocasionals, i, més que tot, content dels guanys que proporciona al seu patró senyor Llombart, passeja amunt i avall de la Rambla amb el renard al costat, donant proves, una vegada més, de la seva diligència exemplar i de la seva politesa inegotable.

La poesia que inserim a continuació té cant.

Hem pogut constatar que els nostres *divos* saben perfectament la tonada, però no recordem gaire la lletra, per això ací l'inserim, aixís poden prendre-se-la de memòria; si no tenen memòria els hi recomanem..... ¿les cues de pansa? nol, això es recomanava el segle passat; nosaltres recomanem per la memòria que cada quinze dies comprin..... «el pebrot»:

MESTRE JOAN

Déu vos guard, Mestre Joan,
quina botiga heu parada
de vetes i tafetans
i altres coses delicades!

Aon teniu la muller,
que no la veig per la casa?
—Els pares de la Mercè
que me l'han enmatllevada
quinze dies, quinze nits,
i encara no l'han tornada.

Ai muller quan ne vindràs,
prou t'en trencaré una cama
de la cama en vindrà el braç
i del braç la carcanada.

Mentre estan dient això
la muller puja l'escala:
—Aci tens una unça d'or
Els pares me l'han donada.

—Ai muller si ho fas així
torn'hi una altre vegada,
que jo m'estaré al llit
amb la banya decantada
amb nou dobles de llençols
i altres tantes de flaçades.

Correspondència

J. B.: Villa Sanjurjo.—Rebuda la vostra carta que ens ha donat gas per mitja eternitat. Salut.

J. Soler.—Si no escriviu millor us pagarem una mesada a l'escola que volgueu.

P. Pell.—Es veu digne vostre. Va al cove.

S. Alau.—Continueu i ho publicarem.

solucions a les endevinalles i semblances

I.—No.....ruega.

II.—Les monge.....tes, que per pocs *cuartos* atipen i.....

III.—Amb que l'una i l'altre son: Per.....xes.

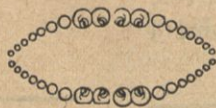
Impremta Vda. J. VILA. —Lasauca, 18.—Figueres

PELLS PELLs PELLs

CASA COMAS

MITGES MITGES MITGES

des de el riu Amazonas fins el Manol
tothom saboreja el xampany Rigol

Caves a Sant Sadurní d'Anoia

Proveu i comprovareu l'eficacia del capilar

J. MOURADE

unic inventor que era calvo

Representant per Figueres i comarca:

ANGEL PALAU

Prat de la Riba, 22
(Perruqueria)